

Druhá kapitola

Na druhý deň som si asi po dvadsiaty raz skontrolovala telefón a urobila som to, čo som urobila ostatných devätnásťkrát po tom, čo som urobila to isté.

Položila som ho späť na zem.

Nebolo tam nič nové, niežeby som dostávala veľa esemesiek alebo e-mailov, ale bez ohľadu na to... Na tomto mieste nebolo čo kontrolovať.

Ako som sa dozvedela včera večer, jediné miesto, kde som mala signál mobilného telefónu, bolo, keď som stála priamo pri okne vedľa stola a stoličiek. Na to som prišla, keď som sa prechádzala a hovor, ktorý som práve mala, sa prerušil. Musela som sa prispôbiť, ale nebolo to nič hrozné. V niekoľkých menších mestách, v ktorých som bývala, to bolo rovnaké. Môj telefón zachytil jeden router s dvomi malými čiarkami, ale bol chránený heslom. Stavila by som sa, že je to domáci, ale pomyslela som si, že je nulová šanca, aby som to heslo získala. Ale bolo to v poriadku. Jedna časť môjho ja dúfala, že to bola náhoda a možno bol vypnutý mobilný vysielateľ, ale nezdalo sa, že by to tak bolo.

Nemala som nič, čo by som naozaj potrebovala skontrolovať. Chcela som sa aj tak menej pozeráť do telefónu. Žiť svoj život namiesto toho, aby som sledovala, ako ostatní ľudia žijú svoj život online.

Jediná správa, ktorá mi v to ráno prišla, bola od mojej tety. Včera večer sme sa hodinu rozprávali.

Jej správa ma prinútila usmiať sa.

Teta Carolina: Dnes ráno si choď kúpiť sprej proti medvedom, PROSÍM.

Len pre prípad, že by som zabudla, že počas nášho telefonátu opakovala to isté. O medvedoch rozprávala najmenej desať minút a zjavne predpokladala, že náhodne zabijajú ľudí len tak. Ale snažila som sa to brať tak, že sa o mňa bojí, a posledný rok sa bála nonstop. Videla ma, keď som sa k nim nastahovala naspäť, so zlomeným srdcom a s pocitom, že som taká stratená, že ma žiadny kompas na svete nedokáže správne nasmerovať.

Zdalo sa, že to je príbeh môjho života: utiecť k tete a strýkovi, keď sa mi zrútil svet. No akokoľvek katastrofálny bol rozchod s niekým, o kom som si myslela, že s ním budem do konca života, celým srdcom som vedela, že nič sa nevyrovná strate mojej mamy. To mi pomáhalo udržať si nadhľad a pripomínalo mi to, čo bolo dôležité.

Mala som veľké šťastie, že som mala tetu a strýka. Ujali sa ma a správali sa ku mne, akoby som bola ich. Úprimne povedané, lepšie. Chránili ma a milovali.

Akoby mi teta čítala myšlienky, keď sme sa rozprávali, spustila: „Leo“ – jeden z mojich bratrancov – , „včera prišiel a pomohol mi dať tomu oplanovi jednohviezdičkovú recenziu na jeho nový album. Založili sme tvojmu strýkovi účet a urobili to isté. He, he.“

Mala som ich oboch tak rada.

„Pred týždňom som sa rozprávala s Yuki a povedala, že si zaslúži, aby mu niekto dal namiesto hviezdíčiek emotikon veľké hovno,“ povedala som jej.

V pozadí sa ozval môj strýko, ktorý nebol veľký rečník, ale bol dobrý poslucháč: „Stavím sa, že on a jeho matka teraz šalejú, že ich zlatá hus je preč.“

Usmiala som sa.

Pretože som vedela, že všetko, čo sa stalo, bolo to najlepšie, ale to neznamenalo, že som dobrý človek, ktorý chce pre svojho bývalého to najlepšie.

Mal zaplatiť za to, čo mi so svojou matkou urobili. Konečne. Vedela som to. Vedel to aj on. Bolo len otázkou času, kedy to pochopia aj všetci ostatní. Kaden si mohol nájsť niekoho iného, kto by preňho

písal hudbu... ale on sa nechystal nič minúť, lebo predtým som to robila ja z lásky. Zadarmo.

No, nie celkom, ale takmer.

Nemala som mu dovoliť, aby si pripísal všetky zásluhy za moju tvrdú prácu.

Moja teta vzdychla a zdalo sa, že váha, kým povedala: „Ora, počula som od Betty – pamätáš si Betty? Tú paniu, čo mi robí účesy? No, vraj ho nedávno videla na nejakej akcii s Tammy Lynnovou.“

Niečo sa mi zaseklo v zadu v hrdle pri predstave muža, s ktorým som mala vzťah takmer polovicu života, ako je s niekým iným.

Teraz sa mohol s niekým fotiť. Hm. To sa im hodilo.

Nebola to žiarlivosť, čo som cítila. Ale... bolo to niečo.

Slabá príchuť horkosti mi zostala v ústach počas zvyšku nášho rozhovoru, kým sa teta vrátila späť k rozprávaniu o medvedom spreji, snehových búrkach a o tom, že sa ľudia musia vrátiť ku kanibalizmu, pretože v horách nie sú pripravení na snehovú búrku.

Uvažovala som, že by som jej neskôr mohla vysvetliť, aká „mierna“ zima je v Pagosa Springs v porovnaní s väčšinou iných miest, aby sa toľko netrápila.

Medzitým som strávila dopoludnie rozhodovaním, čo všetko musím urobiť a v akom poradí to bude najvýhodnejšie. Potrebovala som zohnať hotovosť na nájom, a hoci som bola zatiaľ finančne zabezpečená, chcela som si nájsť nejakú prácu. Okrem toho som mala navštíviť priateľku.

Potrebovala som aj potraviny, pretože na raňajky som zjedla posledné plátky morčacích prs so syrom a na obed ani večeru som nemala čo jesť. A keďže som sa tu chystala zostať nejaký čas a chcela som, aby sa toto miesto stalo mojím domovom, mohla som sa pustiť do vecí, ktoré bolo treba urobiť čo najskôr.

Mohla som sa do toho pustiť hneď.

Zbehla som po schodoch dolu a vonku som sa musela zastaviť pri dverách auta. Prišla som tak neskoro, že som si nestihla prezrieť okolie, takže som nebola pripravená na krajinu predou mnou. Fotografie

garážového bytu sa zameriavali najmä na interiér; exteriér bol len na jednej.

V čase, keď sme tu bývali, sme boli bližšie k mestu, uprostred obrovských borovíc, ktoré tvorili veľkú časť štátnych lesov v meste a jeho okolí. Ale pamätala som si, že na okraji to skôr pripomínalo púšť. A presne taká scenéria bola aj tu. V Pagose prevládala jasná zeleň a husté lesy, ale skalnatá krása, ktorá súvisela s tým, že sme tak blízko Nového Mexika a pripomínala púšť, tu bola výnimkou. Roztrúsené cédre a kroviny dopĺňali kopce okolo domu.

Bolo to svojim spôsobom neuveriteľné.

Dlho som tam stála a potom som sa rozhladla. Stále tam stálo zaparkované terénne auto. To však bolo všetko, čo sa týkalo vozidiel.

Rovnako rýchlo, ako som sa tým smerom pozrela, som sa aj odvrátila. Nechcela som riskovať, že možno pán Rhodes uvidí, ako sa pozerám na jeho dom, a bude si myslieť, že robím niečo, čo sa mu nepáči. Nepotrebovala som, aby ma vyhodil.

Bola som tu z nejakého dôvodu a nemala som čas nazvyš, keďže som si nebola istá, ako dlho tu naozaj zostanem.

Nezostala by som, keby som na to nemala dôvod.

A práve to ma prinútilo nasadnúť do auta a vyraziť, pričom som si nebola úplne istá, či viem, čo robím, ale vedela som, že musím niečo urobiť.

Počkala som, kým som sa dostala na okresnú cestu, a až potom som si vyhládala smer k banke. Vedela som, že v meste je pobočka; pre istotu som si to pred príchodom overila. Päť hodín od Denveru a štyri od Albuquerque bolo v podstate uprostred ničoho, obklopené malými mestečkami, o ktorých málokto počul. Boli tu dva supermarkety, niekoľko miestnych bánk a jedna veľká, maličké kino a na veľkosť mesta celkom slušné množstvo reštaurácií a pivární.

Vzhľadom na to, ako boli hotely obsadené, som mala očakávať, aké bude mesto rušné. Dobré som vedela, že Pagosa Springs sa vo veľkej miere spolieha na cestovný ruch. Keď som bola dieťa, moja mama sa na vrchole leta sťažovala na všetky turistické atrakcie a v su-